

medens iøvrigt Straffesager under Korpset skulde afgøres ved Københavns Garnisonsjurisdiktion.

Hvis man ser noget bort fra andre Hensyn og fortrinsvis fæster Opmærksomheden ved den Realitet, at Retsplejen ved Korpset i første Linie maa have Forholdene ved dette og Tjenestens Tarv for Øje, kommer den den 1. November 1909 indtrufne Forandring til at se noget paafaldende ud. F. Eks. for Korpschefens Vedkommende stiller Forholdet sig saaledes, at han indtil 31. Oktober 1909 som Oberst og Direktør for Artilleriets tekniske Tjeneste har arbitrær Straffemyndighed, medens en saadan Myndighed ikke kan være betroet ham fra 1. November 1909, paa hvilken Dag han forfremmes (jfr. Kundgørelse for Hæren B. 21/1909, Punkt 5)) til Generaltøjmester, faar udvidet Myndighedsomraade og forøget Selvstændighed, idet Hærens tekniske Korps gøres til „overordnet Myndighed“ og iøvrigt faar paalagt Ansvar for Opretholdelse af Mandstugt og Tjenesteorden ved Korpset i ikke ringere Grad end Tilfældet er ved andre Myndigheder i Hæren.

Nogenlunde tilsvarende Betragtninger kan anstilles for de to Chefer for Tøjhuset og Laboratoriet, der nævnte Dag mistede deres Jurisdiktionsmyndighed. Den ene af dem steg samme Dag fra Obertøjnants til Obersts Rang og begge bevarede deres Myndighedsomraade og Tjenesteplichter ganske uforandrede.

Som Følge af det ovenanførte har jeg altid været i den Tro, at Ordningen, der blev truffet den 1. November 1909 fik en saa snmmarisk Karakter, fordi der ikke var Tid og Lejlighed til Beskæftigelse med gamle formelle Hensyn, og at en til Korpsets Stilling og Forhold i Hæren passende Retspleje vilde blive indført, naar Retsplejesspørgsmaalet blev taget op til almindelig Behandling.

Med Hensyn til Maaden, hvorpaa den siden Korpsets Oprettelse eksisterende Ordning har virket skal jeg dernæst bemærke følgende:

Det langt overvejende Antal Tilfælde, hvori der er sket Henvendelse til Københavns Garnisonsjurisdiktion, har omhandlet de af det værnepligtige Mandskab begaaede Forseelser, som Udeblivelse af Kvarteret ud over tilladt Tid og lignende som Regel ret oplagte Sager. Om deres Behandling er der ikke andet at sige, end at Ordningen virker noget tungt, da man ikke ret vel kan sætte Kompagnierne i direkte Rapport til Kommandanten og lade deres foresatte Chefer være udenfor, hvad der er [sket ved Kompagniet. Ved at behandle saadanne Spørgsmaal som Ekspressager er man dog kommen ud herover og faar dem frem til Kommandanten med fornøden Hurtighed samtidig med, at passende tjenstlige Forhold bevares.

Med Hensyn til andre forefaldende Sager maa Ordningen i Almindelighed siges at virke mindre tilfredsstillende. Eksempelvis kan jeg ikke finde Behandlingen af nævnte Sag heldig:

Efterat der med et Par Dages Mellemrum er sket Tyveri af Militærstøvler fra Laboratoriets Depot, lykkes det ret hurtigt Christianshavns Politi, hvortil der straks er sendt Melding, og Laboratoriet at faa konstateret, at et Par af Støvlerne befinder sig hos en Skomager paa Christianshavn, der angiver at have købt Støvlerne af en af Laboratoriets menige.

Sagen sendes herefter straks med de foreliggende Oplysninger til Kommandanten, der lader afholde Forhør over forskellige af Laboratoriets Personale foruden Skomageren, men ikke opnaar noget Resultat og dermed sender Sagen tilbage til Korpset. Det synes imidlertid saa klart at fremgaa af Skomagerens forskellige, usandsynlige Forklaringer, at han ikke kan staa helt ren i denne Sag, og jeg har derfor paalagt Laboratoriet ved fornyet Henvendelse til Politiet at søge Skomagerens Forhold til Sagen opklaret. Det maa absolut findes heldigere, at